

บทที่ 3

ระบบศาลในประเทศอเมริกา

เนื่องจากประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่ปกครองแบบสหพันธรัฐ จึงมีลักษณะเหมือนกับมีอำนาจอธิปไตยสองอันซ้อนกันอยู่ กล่าวคือ อำนาจอธิปไตยในแต่ละมลรัฐ และอำนาจอธิปไตยของสหรัฐซึ่งเป็นอำนาจที่ได้รับมอบจากทุกมลรัฐที่มารวมกันเป็นสหรัฐ ดังนั้นในแต่ละมลรัฐย่อมมีอำนาจที่จะจัดตั้งศาลของตนเองขึ้นมมาเพื่อบริหารงานยุติธรรมภายในเขตมลรัฐของตนเอง ในระดับสหรัฐหรือรัฐบาลกลางก็มีการจัดตั้งศาลของรัฐบาลกลางซึ่งมีเขตอำนาจตามที่รัฐธรรมนูญของสหรัฐและตามกฎหมายอื่นที่ตราขึ้นโดยรัฐสภาของสหรัฐ กฎหมายที่สำคัญได้แก่รัฐบัญญัติงานยุติธรรมฉบับแรก (Judiciary Act 1789)

ศาลมลรัฐ (State Courts)

ศาลของแต่ละมลรัฐนั้น นับได้ว่าเป็นแหล่งที่มาของกฎหมาย ถึงแม้กฎหมายที่เกิดจากคำพิพากษาของศาลจะมีศักดิ์ต่ำกว่ากฎหมายที่ตราโดยฝ่ายนิติบัญญัติ เพราะกฎหมายที่เกิดจากคำพิพากษาของศาลนั้นอาจถูกแก้ไขโดยบทบัญญัติที่ตราขึ้นโดยฝ่ายนิติบัญญัติก็ตาม ก็อาจกล่าวได้ว่าฝ่ายตุลาการเป็นบ่อเกิดแห่งกฎหมายเช่นเดียวกับประเทศอื่น ๆ ที่ใช้ระบบกฎหมายคอมมอนลอว์

คดีส่วนมากในสหรัฐอเมริกาฟ้องร้องกันในศาลระดับมลรัฐ รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายอื่นในแต่ละมลรัฐจะกำหนดระบบศาลของตนเอง และแตกต่างกันไปตามแต่ละมลรัฐจนยากที่จะให้รายละเอียดที่จะใช้ได้กับระบบศาลทุกมลรัฐ บ่อยครั้งที่ศาลในแต่ละมลรัฐจะยังมีร่องรอยของสภาพและแนวความคิดของตอนที่เริ่มตั้งศาล ซึ่งเปลี่ยนแปลงและผันผวนไปนานแล้ว ในตอนปลายศตวรรษที่ 18 ในขณะที่มีระบบศาลตั้งขึ้นใหม่ ๆ นั้น การเดินทางเป็นไปด้วยความยากลำบาก และการคมนาคมล่าช้ามาก มลรัฐต่างๆ จึงสนองความต้องการของประชาชนด้วยการจัดตั้งศาลชั้นต้นที่มีเขตอำนาจทั่วไปในท้องถิ่นต่าง ๆ เป็นการนำเอาความยุติธรรมมาสู่ประชาชน นโยบายการเพิ่มจำนวนศาลให้มากขึ้นและการกระจายอำนาจศาลให้กว้างขวางขึ้นก็ดำเนินติดต่อกันมาจนถึงปัจจุบัน ในระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา

มานี้ ด้วยความพยายามของสภาฝ่ายตุลาการของอเมริกา (American Judicature Society) ทำให้ระบบศาลมีความสลับซับซ้อนน้อยลง และการปรับปรุงงานด้านตุลาการดีขึ้นมาก

ในแต่ละมลรัฐจะมีศาลชั้นต้นที่มีเขตอำนาจทั่วไปสามารถรับพิจารณาพิพากษาคดีได้ทุกชนิด มีชื่อเรียกต่าง ๆ กัน เช่น ดิซทริคท์ คอร์ท (District Court), ซิวพีเรีย คอร์ท (Superior Court), เซอคิท คอร์ท (Circuit Court) หรือคอร์ท ออฟ คอมมอน พลีส (Court of Common Pleas) ในศาลเหล่านี้ผู้พิพากษานายเดียวซึ่งจะมีลูกขุนด้วยหรือไม่ก็ตาม มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นคดีแพ่งหรือคดีอาญา เว้นแต่คดีนั้น ๆ จะถูกกำหนดให้อยู่ในเขตอำนาจของศาลพิเศษหรือแผนกพิเศษ ศาลพิเศษหรือแผนกพิเศษพวกนี้มีเขตอำนาจจำกัดพิจารณาพิพากษาเฉพาะคดีบางประเภทเท่านั้น ได้แก่ ศาลอาญา (Criminal Court), ศาลครอบครัว (Family Court) ศาลคดีเด็กและเยาวชน (Juvenile Court) และศาลโพรเบท (Probate Court) นอกจากนี้ยังมีศาลซึ่งมีเขตอำนาจจำกัดพิจารณาเฉพาะคดีเล็กน้อย ได้แก่ ศาลจัสติสออฟเดอะพีซ (Justice of the Peace) ตอนหลังมีเค้านท์คอร์ท (County Court), ศาลเทศบาล (Municipal Court), ศาลสำหรับเรียกร้องค่าเสียหายเล็กน้อย (Petty Court), ศาลโพลิส (Police Court) และศาลจราจร (Traffic Court) เป็นต้น ในระดับมลรัฐก็ดี ระดับสหรัฐก็ดีไม่มีศาลปกครองหรือศาลพาณิชย์เป็นพิเศษเช่นเดียวกับมีอยู่ในบางประเทศ

ศาลสูงสุดในแต่ละมลรัฐ ส่วนใหญ่เรียกกันว่า สุพรีมคอร์ท (Supreme Court) ซึ่งเทียบได้กับศาลฎีกา แต่ชื่อของศาลสูงสุดในแต่ละมลรัฐไม่ได้เรียกว่าสุพรีมคอร์ทเสมอไป เช่นในรัฐนิวยอร์ก ศาลสูงสุดเรียกว่า คอร์ทออฟแอพเพิล (Court of Appeal) จำนวนผู้พิพากษาศาลสูงสุดของแต่ละมลรัฐมีจำนวนแตกต่างกันไป ตั้งแต่ 3 คนถึง 9 คน ส่วนใหญ่มี 7 คน ประกอบด้วยประธานผู้พิพากษาศาลสูงนายหนึ่งและผู้พิพากษาศาลสูงคนอื่น ๆ เมื่อจำนวนคดีที่ฎีกาขึ้นมามีมากขึ้น ศาลสูงของแต่ละมลรัฐก็จำต้องแบ่งเป็นองค์คณะหรือเป็นแผนก ในบางมลรัฐถัดจากศาลชั้นต้นก็มีศาลระดับกลางเรียกว่าศาลอุทธรณ์ ในมลรัฐนิวยอร์ก ศาลอุทธรณ์มีชื่อเรียกว่า “Appellate Division of the Supreme Court” มีมลรัฐเป็นจำนวนมากที่ศาลสูงไม่ได้แบ่งเป็นแผนกหรือมีศาลอุทธรณ์ระดับกลางแต่ประการใด

ศาลสหรัฐ หรือศาลรัฐบาลกลาง (Federal Courts)

ผู้ร่างรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาคำหนดให้รัฐสภาของสหรัฐมีอำนาจจัดตั้งศาลชั้นต้นของสหรัฐ ทำให้เกิดความขัดแย้งและมีโอกาสทดลองระบบศาลที่จะใช้กับระบบกระบวนการยุติธรรมของสหรัฐ ระบบกระบวนการยุติธรรมของสหรัฐมีอยู่ 3 ระดับด้วยกัน คือ

ศาลชั้นต้น หรือเรียกว่า District Courts, ศาลอุทธรณ์ (Courts of Appeals) และศาลสูงสหรัฐ (Supreme Court of the United States) นอกจากนี้ยังมีศาลพิเศษที่มีเขตอำนาจจำกัดเฉพาะคดีบางอย่างเท่านั้น เช่น Court of Claim มีอำนาจพิจารณาข้อเรียกร้องบางอย่างที่มีต่อรัฐบาลสหรัฐ Customs Court (ศาลศุลกากร), Court of Customs and Patent Appeals (ศาลอุทธรณ์คดีศุลกากรและสิทธิบัตร), Court of Military Appeals (ศาลอุทธรณ์ทหาร) ในระดับสหรัฐไม่มีระบบศาลปกครองเป็นพิเศษ แต่มีกรรมการชี้ขาดฝ่ายปกครองซึ่งมีหน้าที่ตัดสินข้อพิพาท ซึ่งจะเรียกว่าศาลกึ่งไม่ถนัดนัก

ศาลชั้นต้นของสหรัฐหรือที่เรียกกันว่า District Courts เป็นศาลชั้นต้นที่มีเขตอำนาจทั่วไปพิจารณาทั้งคดีแพ่งและคดีอาญา และอาจนั่งพิจารณาในฐานะเป็นศาลคดีล้มละลาย (Bankruptcy Court) และศาลพิจารณาคดีรับขนทางทะเล (Admiralty Courts) นอกจากนี้ศาลชั้นต้นสหรัฐยังมีหน้าที่ตรวจสอบคำวินิจฉัยชี้ขาดของคณะกรรมการฝ่ายบริหารต่างๆ ของรัฐบาลกลางอีกด้วย

ศาลชั้นต้นของรัฐบาลทั้งหมดมีอยู่รวมทั้งสิ้น 86 ศาล กระจายอยู่ทุกรัฐอย่าง น้อยรัฐละหนึ่งศาล บางมลรัฐมีศาลของรัฐบาลกลางอยู่ถึง 4 ศาลด้วยกัน ตามปกติศาลหนึ่ง ๆ มีเขตศาลเท่ากับพื้นที่ของมลรัฐที่ศาลนั้นตั้งอยู่ ในศาลหนึ่ง ๆ มีผู้พิพากษาจำนวนหนึ่ง มากน้อยขึ้นอยู่กับปริมาณของคดี แต่ผู้พิพากษานายเดียวมีอำนาจพิจารณาคดีที่ต้องมีลูกขุน ด้วยหรือไม่ก็ตาม ในคดีพิเศษจะต้องมีผู้พิพากษา 3 นาย ซึ่งหนึ่งนายในจำนวนนี้จะต้องเป็น ผู้พิพากษาในศาลที่สูงกว่าศาลชั้นต้น

ศาลอุทธรณ์สหรัฐทั้งหมดมี 11 ศาลด้วยกัน โดยแบ่งพื้นที่ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็น 10 เขตตามสภาพทางภูมิศาสตร์ ศาลอุทธรณ์สำหรับเขตที่ 11 เป็นศาลอุทธรณ์ของ District of Columbia (นครหลวงของสหรัฐอเมริกา) อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลชั้นต้นอยู่ในเขต ของศาลอุทธรณ์ใดก็อุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์นั้น มีคดีบางประเภทที่อาจฎีกาไปยังศาลสูง สหรัฐได้โดยตรงโดยไม่ต้องผ่านศาลอุทธรณ์ เนื่องจากศาลสูงสหรัฐมีเขตอำนาจจำกัดมาก คดีส่วนมากจึงสิ้นสุดที่ศาลอุทธรณ์ นอกจากการพิจารณาพิพากษาอุทธรณ์จากศาลชั้นต้นแล้ว ศาลอุทธรณ์ยังมีหน้าที่พิจารณาอุทธรณ์คำวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรบริหารของรัฐบาลกลาง เช่น คำวินิจฉัยชี้ขาดของคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์แห่งชาติ ศาลอุทธรณ์ในแต่ละเขต มีจำนวนผู้พิพากษาไม่เท่ากัน แต่การพิจารณาคดีมักจะมีผู้พิพากษา 3 นายเป็นองค์คณะ

ศาลสูงสหรัฐมีหน้าที่ตรวจสอบคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ ตั้งแต่ปี 1869 เป็นต้นมา ศาลสูงสหรัฐมีผู้พิพากษา 9 นาย ประกอบด้วยประธานศาลฎีกา 1 นาย และผู้พิพากษา ศาลสูงอื่นอีก 8 นาย รัฐสภาเป็นฝ่ายกำหนดจำนวนผู้พิพากษาศาลสูง ผู้พิพากษาทั้งหมด

พิพากษาคดีร่วมกันไม่ได้แบ่งแยกออกเป็นองค์คณะ ศาลสูงสหรัฐเป็นศาลเดี่ยวที่จัดตั้งขึ้นโดยรัฐธรรมนูญ ส่วนศาลอุทธรณ์หรือศาลชั้นต้นของสหรัฐก็ดี จัดตั้งขึ้นโดยบทบัญญัติของรัฐสภาตามที่รัฐธรรมนูญให้อำนาจไว้ ศาลสูงสหรัฐเป็นศาลสูงสุดศาลเดียวของระบบศาลรัฐบาลกลาง แต่มีอำนาจตรวจสอบคำพิพากษาของศาลมลรัฐด้วย อย่างไรก็ตาม จำนวนคดีจากศาลรัฐบาลกลางก็ดี จากศาลมลรัฐก็ดีที่ขึ้นสู่ศาลสูงสหรัฐมีจำนวนน้อยมาก

เขตอำนาจศาลรัฐบาลกลาง

การกำหนดเขตอำนาจของศาลมลรัฐและศาลชั้นต้นของรัฐบาลกลางนับว่าเป็นปัญหาของการแบ่งอำนาจระหว่างมลรัฐและรัฐบาลกลาง ตามรัฐธรรมนูญรัฐบาลกลางมีอำนาจตามที่ได้รับมอบจากแต่ละมลรัฐเท่านั้น ส่วนอำนาจที่เหลืออยู่ก็ยังคงเป็นของแต่ละมลรัฐและของประชาชนตามเดิม เขตอำนาจทางตุลาการอะไรที่ไม่ได้มอบให้ศาลรัฐบาลกลางไว้โดยเฉพาะก็ยังคงอยู่กับศาลมลรัฐนั่นเอง ดังนั้น เมื่อพูดถึงเขตอำนาจศาลจึงมักจะต้องพูดถึงอำนาจของศาลรัฐบาลกลางมากกว่าเขตอำนาจของศาลมลรัฐ

เนื่องจากศาลชั้นต้นของรัฐบาลกลางตั้งขึ้นโดยบทบัญญัติของรัฐสภา เขตอำนาจศาลจึงไม่เพียงแต่กำหนดขึ้นตามรัฐธรรมนูญให้อำนาจไว้เท่านั้น แต่ยังมี การเพิ่มเติมโดยบทบัญญัติของรัฐบาลกลางอีกด้วย ครั้งแรกสุดเมื่อ ค.ศ. 1789 รัฐสภาเองก็ยังไม่ได้อำนาจในเรื่องเขตอำนาจอย่างเต็มที่แก่ศาลชั้นต้นของรัฐบาลกลางตามที่รัฐธรรมนูญให้อำนาจไว้

เขตอำนาจในทางแพ่งของศาลชั้นต้นสหรัฐ กล่าวสรุปได้ดังนี้ คือ

1. ในกรณีมีการเรียกร้องค่าเสียหายตามกฎหมายรัฐบาลกลาง (Federal Question Jurisdiction)

ศาลชั้นต้นของรัฐบาลกลางมีเขตอำนาจเบื้องต้นเหนือคดีแพ่งทั้งหมดซึ่งข้อพิพาทมีทุนทรัพย์เกินกว่า 10,000 เหรียญ และข้อพิพาทนี้เกิดขึ้นโดยอาศัยเหตุในรัฐธรรมนูญ กฎหมายอื่นหรือสนธิสัญญาของสหรัฐ

เช่น นายจอห์น ฟ็องสายลับของ เอฟ. บี. ไอ. เพื่อเรียกค่าเสียหายในข้อหาว่าสายลับคนนั้นได้จับนายจอห์นโดยมิชอบด้วยกฎหมาย อันเป็นการละเมิดบทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญบทที่ 4 และการฟ้องเรียกค่าเสียหายกรณีนี้ศาลชั้นต้นของสหรัฐมีเขตอำนาจที่จะพิจารณาคดีได้ เพราะถูกอ้างของ เอฟ. บี. ไอ. ทำผิดรัฐธรรมนูญอันเป็นกฎหมายของ

รัฐบาลกลาง เป็นการละเมิดสิทธิของโจทก์ที่มีอยู่ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ การที่กฎหมายกำหนดทุนทรัพย์ได้สูงถึง 10,000 เหรียญก็เพราะเล็งเห็นว่าจะให้ศาลของรัฐบาลกลางพิจารณาแต่เฉพาะคดีที่มีทุนทรัพย์สูง ๆ เท่านั้น โดยมุ่งหวังว่าคดีที่มีทุนทรัพย์น้อยกว่า 10,000 เหรียญก็ให้ฟ้องยังศาลมลรัฐ ถ้าหากเป็นกรณีศาลมลรัฐมีเขตอำนาจเหนือคดีที่เป็นปัญหากฎหมายรัฐบาลกลางนั้นด้วย อย่างไรก็ตาม มีบทบัญญัติของรัฐสภาที่กำหนดให้คดีสำคัญ ๆ ฟ้องร้องกันตามกฎหมายของรัฐบาลกลางโดยไม่จำกัดทุนทรัพย์ขั้นต่ำของคดีที่พิพาทไว้ คือ

1. คดีแย้งทั้งหมดที่รัฐบาลสหรัฐเป็นคู่ความ
2. คดีเกี่ยวกับสิทธิบัตร ลิขสิทธิ์ เครื่องหมายการค้า
3. คดีล้มละลายทั้งหมด
4. คดีเกี่ยวกับการรับขนทางทะเล (Admiralty)
5. คดีเกี่ยวกับการห้ามผูกขาดทางธุรกิจหรือกฎการค้าระหว่างรัฐ
6. คดีที่ขอให้ตรวจสอบหรือบังคับการให้เป็นไปตามคำสั่งองค์การของรัฐบาล
7. คดีฟ้องเรียกค่าเสียหายที่เกิดจากการละเมิดสิทธิของบุคคลตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ
8. คดีเวนคืนทรัพย์สินเพื่อประโยชน์ของรัฐบาลกลาง

นอกจากนี้ยังมีบทบัญญัติอื่น ๆ เช่น ตามรัฐบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ เป็นต้น

2. ข้อพิพาทที่คู่กรณีเป็นคนต่างมลรัฐ หรืออีกฝ่ายหนึ่งเป็นคนต่างชาติ

ศาลชั้นต้นของรัฐบาลกลางมีเขตอำนาจเบื้องต้นเหนือคดีแพ่งทั้งหลายที่ทุนทรัพย์ของข้อพิพาทเกินกว่า 10,000 เหรียญ และคู่ความในคดีนั้นเป็นคนต่างมลรัฐ หรือคู่ความฝ่ายหนึ่งเป็นคนต่างชาติ

การฟ้องคดีที่คู่ความเป็นคนต่างรัฐหรือคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งเป็นคนต่างชาตินั้น หมายความว่า

- (1) บุคคลที่มีภูมิลำเนาอยู่ในมลรัฐหนึ่งฟ้องบุคคลที่มีภูมิลำเนาอยู่ในอีกมลรัฐหนึ่ง
- (2) บุคคลที่มีภูมิลำเนาอยู่ในมลรัฐหนึ่งฟ้องรัฐต่างชาติหรือบุคคลที่มีสัญชาติต่างชาตินั้น ๆ
- (3) บุคคลมีภูมิลำเนาอยู่ในมลรัฐหนึ่งฟ้องบุคคลที่อยู่ในอีกมลรัฐหนึ่งและฟ้องรัฐต่างชาติหรือบุคคลที่มีสัญชาติต่างชาตินั้น ๆ ด้วย

ตัวอย่าง นายสมิธซึ่งเป็นคนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในรัฐเนวาด้า ฟ้องนายคอฟฟินซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ในรัฐฟลอริดา

สำหรับนิติบุคคลนั้นถือว่ามีภูมิลำเนาอยู่ในมลรัฐที่นิติบุคคลนั้นจดทะเบียน ก่อตั้งบริษัท และในมลรัฐที่บริษัทนั้นมีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ ดังนั้น นิติบุคคลจึงมีภูมิลำเนา สองแห่งในเวลาเดียวกันได้ เพราะฉะนั้นในเวลาฟ้องคดีจะต้องระบุว่าคู่ความจะต้องไม่มี ภูมิลำเนาร่วมกัน เช่น บริษัทเอ็กซ์จดทะเบียนก่อตั้งบริษัทในรัฐคาราแวร์ แต่มีสำนักงานใหญ่ ตั้งอยู่ในรัฐเท็กซัส ฟ้องจำเลยซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ในมลรัฐเท็กซัส กรณีเช่นนี้ไม่ถือว่ามีความ แตกต่างในเรื่องภูมิลำเนาระหว่างโจทก์และจำเลย ศาลชั้นต้นสหรัฐไม่มีเขตอำนาจ

สำหรับข้อจำกัดในเรื่องทุนทรัพย์ของคดีที่พิพาทกันต้องเกินกว่า 10,000 เหรียญ นั้นก็เพื่อให้คู่ความนำคดีที่มีทุนทรัพย์ไม่มากนักไปฟ้องร้องยังศาลมลรัฐ เพราะคดีส่วนมาก นั้นศาลชั้นต้นของรัฐบาลกลางและศาลมลรัฐต่างก็มีเขตอำนาจอยู่แล้ว

การกำหนดเขตอำนาจของศาลชั้นต้นสหรัฐโดยอาศัยหลักเกณฑ์ของการมีภูมิลำเนา ต่างมลรัฐของคู่ความนั้นก็เพราะว่าผู้ร่างรัฐธรรมนูญมีความประสงค์ไม่ให้ศาลลำเอียงเข้าข้างคนในมลรัฐของตนเอง เช่น เจ้าหนี่ซึ่งเป็นคนนิวยอร์กฟ้องลูกหนี่ ซึ่งเป็นพลเมืองของ รัฐแมสซาชูเซตส์ (Massachusetts) ในศาลชั้นต้นของมลรัฐ Massachusetts แต่เหตุผลที่ แท้จริงของการที่คู่ความนิยมมาฟ้องความในศาลชั้นต้นสหรัฐนั้นไม่ใช่เกิดจากความเกรงกลัว ในเรื่องอคติ แต่เป็นเพราะว่าศาลชั้นต้นสหรัฐเป็นระบบศาลที่ดีกว่า มีวิธีพิจารณาความที่ดีกว่า และอีกประการหนึ่ง ตารางการทำงานของศาลไม่หนาแน่นเหมือนศาลชั้นต้นในแต่ละมลรัฐ

คดีที่ศาลชั้นต้นสหรัฐและศาลชั้นต้นของมลรัฐมีเขตอำนาจซ้ำซ้อนกัน

สำหรับคดีที่ศาลชั้นต้นสหรัฐเท่านั้นที่มีเขตอำนาจเหนือคดีต่าง ๆ เหล่านั้น ก็ต้องฟ้องยังศาลชั้นต้นสหรัฐ ถ้าหากคดีนั้นเป็นคดีที่อยู่ทั้งในเขตอำนาจของศาลชั้นต้น สหรัฐและศาลชั้นต้นของมลรัฐด้วย ฝ่ายโจทก์อาจฟ้องคดียังศาลชั้นต้นของสหรัฐหรือ ศาลชั้นต้นของมลรัฐก็ได้ ถ้าหากโจทก์เลือกที่จะนำคดีมายังศาลชั้นต้นของสหรัฐเลยก็เพียง ก็เป็นอันเด็ดขาดเพียงเท่านั้น จำเลยขอให้นำคดีไปพิจารณาที่อื่นไม่ได้

เขตอำนาจศาลชั้นต้นในส่วนคดีอาญา

เขตอำนาจศาลชั้นต้นของสหรัฐในส่วนที่เกี่ยวกับคดีอาญาก็เช่นเดียวกับเขตอำนาจ ของศาลชั้นต้นของสหรัฐในส่วนคดีแพ่ง

สำหรับคดีเฉพาะศาลชั้นต้นของสหรัฐมีเขตอำนาจเหนือก็ต้องฟ้องคดีที่ศาล ชั้นต้นของสหรัฐเท่านั้น อันได้แก่การกระทำอันเป็นความผิดต่อกฎหมายของสหรัฐ จะฟ้อง

ยังศาลชั้นต้นของมลรัฐไม่ได้

ความผิดบางอย่างโดยสภาพจะเป็นความผิดต่อกฎหมายของสหรัฐโดยเฉพาะ ซึ่งไม่มีกฎหมายมลรัฐกำหนดว่าเป็นความผิดเลย เช่น ความผิดฐานเป็นโจรสลัด หรือความผิดที่กระทำในทะเลหลวง การกระทำความผิดต่อกฎหมายหนังสือเดินทาง (Passport Law) ความผิดที่กระทำในเขต ดิสตริกต์ ออฟ โคลัมเบีย (District of Columbia) ความผิดที่ชาวอเมริกันกระทำนอกราชอาณาจักร นอกจากนี้ยังมีความผิดที่ถือว่าอยู่ในเขตอำนาจของศาลชั้นต้นสหรัฐโดยเฉพาะ เพราะเหตุว่ารัฐสภาได้ตรากฎหมายโดยชัดแจ้งหรือโดยปริยายที่จะกำหนดว่าความผิดนั้นเป็นความผิดต่อกฎหมายรัฐบาลกลางอย่างเดี่ยว เช่น ลักทรัพย์ จดหมายไปรษณีย์ภัณฑ์ของแต่ละรัฐ เจ้าหน้าที่ของธนาคารรัฐบาลกลางยกยอทรัพย์ เป็นต้น

สำหรับความผิดทางอาญาที่เขตอำนาจศาลชั้นต้นสหรัฐและศาลชั้นต้นมลรัฐซ้ำซ้อนกัน เช่นความผิดลักพาคนไปเพื่อเรียกค่าไถ่ การขนส่งยาเสพติดข้ามรัฐ การปลอมแปลงเงินตรา ในกรณีเช่นนี้ถือว่าเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายของ 2 รัฐบาล ในเวลาเดียวกัน คือ เป็นความผิดต่อกฎหมายของรัฐบาลกลาง และเป็นความผิดต่อกฎหมายมลรัฐในเวลาเดียวกันด้วย

ดังนั้น ผู้กระทำความผิดจึงสามารถถูกฟ้องต่อศาลถึงสองครั้งในการกระทำความผิดครั้งเดียว ผู้กระทำความผิดอาจถูกฟ้องยังศาลชั้นต้นของรัฐบาลกลางก่อนแล้วจึงส่งต่อไปเพื่อฟ้องร้องยังศาลชั้นต้นมลรัฐ

